

[Simonsen.]

Tidende" i Aftes i en Spidsartikel ganske kategorisk skriver: Forslaget kan ikke gennemføres i Landstinget! Det stemmer ogsaa med andet, f. Eks. med det, som Venstres ærede Ordfører i Folketinget udtalte om, at Flertallet havde fastholdt Forslaget fra A til Z, og derfor kunde Venstre ikke have noget med det at gøre. Denne Fremstilling er efter alt, hvad der foreligger, ogsaa efter Referatet fra Folketinget, ikke korrekt, men det skal jeg ikke opholde mig ved i Øjeblikket. Hverken Regeringspartierne eller Ministeren har afvist nogen Forhandling i Folketinget eller udtalt noget om, at man fastholdt hver Tøddel. Endvidere udtalte den konservative Ordfører i det andet høje Ting, at Forslaget burde afvises, navnlig fordi en Del deraf nu skulde omfatte hele Landet. Det er jo ikke særlig lyse Udsigter, men jeg vil dog haabe, at der alligevel vil være nogen Mulighed for at naa frem ad den Vej, som hidtil er befaret.

Der siges ganske vist ogsaa her ret kategorisk, at nu skal det være forbi, nu skal denne Afviklingslov bortfalde, og der skal intet sættes i Stedet ud over de tre Paragraffer, der bliver tilbage. Man siger, at den hidtilværende Boliglov har været en Afviklingslov. Men det Parti, jeg tilhører, har aldrig ment, at det var en Afviklingslov, heller ikke i 1931. Det er nok sagt fra anden Side, men mit Parti har ikke ment, at der burde ske Afvikling. Lige fra 1918, da jeg fik med Boligsørgsmaal at gøre herinde, har man, hver Gang der blev vedtaget en tidsbegrænset Lov, sagt, at nu var det den sidste, det var Afviklingen, men det har vist sig hidtil i hvert Fald, at naar det er kommet til Stykket, har man ikke helt turdet gaa til en Afvikling, og jeg haaber, at man heller ikke helt gaar til Afvikling denne Gang, thi det vil komme til at ramme mange uretfærdigt og haardt.

Det store Spørgsmaal er altsaa: Vil Oppositionen fastholde Standpunktet fra Folketinget? Det er der unægtelig en Del, der tyder paa, men jeg finder, at det er en mærkelig klassepræget Interesse, som her gør sig gældende fra Oppositionspartiernes Side. Det er en klassepræget Interessepolitik, og det forunderlige ved den er, at den oven i Købet sætter et ejendommeligt Skel mellem Kapitalejerne. Oppositionspartierne har været og er stadig med til at gennemføre Love, som sætter Skranker for Kapitalejernes Operationer paa alle mulige Omraader. Man har i Fjor gennemført en

Lov, der hindrer en Kapitalejer, som anbringer sine Penge i Banker eller Sparekasser, i at faa mere end 3½ pCt. i Rente. Det er en meget betydelig Indskrænkning af Kapitalejernes frie Dispositionsret. Man har endvidere vedtaget en Lov, der gaar ud paa at faa Obligationsrenten nedsat til 4 pCt., og man har foregivet fra Oppositionspartierne, at man energisk vil medarbejde til at gennemføre det — man tilkendegiver denne Bestræbelse derved, at man endog kritiserer Regeringen, fordi den efter Oppositionens Mening ikke virker kraftigt nok for dette Formaal. Kapitalejerne søger at knibe udenom gennem en Beskæring af Kursen, men man foregiver i hvert Fald fra alle Sider, at man vil være med til at hemme disse Bestræbelser saa meget som muligt. Oppositionspartierne er ogsaa gaet med til at gennemføre Restriktioner, Prisregulering og Avancebegrænsning ved Lov. Man beskærer den frie Ret til at skaffe sig Fordel af sine Penge paa snart alle andre Omraader, men samtidig siger man, at for de Kapitalejeres Vedkommende, som har deres Penge anbragt i Huse, maa der ingen Indskrænkning ske, tværtimod, der skal foretages en Udvidelse af deres Adgang til at skaffe sig Fordel.

Det er en ganske mærkelig Forskel, man gør paa den Kapital, der er anbragt i Ejendomme, og Kapitaler i øvrigt, en Forskel, som jeg ikke kan forklare mig. Det er mig f. Eks. ubegribeligt, at det konservative Parti vil være med til at beskytte de daarlige Grundejere, altsaa de meget hensynsløse Grundejere, kan man godt sige. For de nugældende Bestemmelser er saa lemfældige og lempelige, at kun de allermest hensynsløse Grundejere kan rammes af dem. Maskerne er saa store, at der er mange, som godt kunde trænge til en Tilrettevisning, men som alligevel slipper igennem. Det skyldes, at de saakaldte Aagerbestemmelser i Loven, som altsaa vil blive ved at gælde fremdeles, er saa elastiske og saa usikre; de siger intet bestemt, og det har jo ogsaa vist sig, at enhver samvittighedsfuld Dommer betænker sig mange Gange paa at stemple en saadan Husejer som Aagerkarl ved at dømme ham efter Paragraffen. De Domme, som er afsagt efter denne Paragraf, er ikke meget bevendt i Retning af Lejerbeskyttelse; de kan maaske ramme de allerværste Tilfælde, men ikke i den Grad, at man kan kalde det en egentlig Lejerbeskyttelse. Alligevel stiller man sig paa Grundejernes